

på dette område med et generelt princip om åbenhed, med et princip om aktindsigt, med offentliggørelse af rådsmødebeslutninger osv., og man kunne godt sådan her i stiltfærdighed sige, at Danmark sandelig efterhånden kunne lære noget af EU på åbenhedsområdet.

For miljøpolitikken må vi sige, at de principper, der nu også bliver inkorporeret i andre politikker, er vi meget tilfredse med fra radikal side. Der bliver lagt vægt på forsigtighedsprincippet, på højt beskyttelsesniveau, og endelig en præcisering af miljøgarantien. Men den må gerne blive endnu bedre, og den må gerne blive sådan, at det bliver muligt at bruge den ved fremkomst af ny viden. Vi ved, at vi har allierede inden for medlemskredsen, og det skal vi selvfølgelig spille på.

Forbrugerbeskyttelse er der også sket fremskridt med. Og så er der også kommet god gang i afsnittet om beskæftigelse. Det er vigtigt at slå fast, at EU ikke må spille medlemslandene ud mod hinanden i kampen for bedre beskæftigelse. Der har været kedelige eksempler på, at statsstøttede virksomheder har kunnet bruge disse virksomheder i kampen mod hinanden og har flyttet arbejdsløsheden fra det ene land til det andet.

Det er noget, der lægger samarbejdet for had, og det skal vi i hvert fald for enhver pris undgå, så det er vigtigt at fastslå, at EU ikke må spille medlemslandene ud mod hinanden, men det er også vigtigt at fastslå, at ledighedsbekæmpelse også er et nationalt ansvar. EU's tilstedeværelse må ikke blive nogen sovepude for de nationale bestræbelser for at nedbringe arbejdsløsheden.

Bekæmpelse af svig er også et vigtigt punkt, hvor der skal ske fremskridt, og vi har da også fra radikal side med glæde konstateret, at vi er i gang med at udarbejde en konvention mod bestikkelse. Det er også noget, der kan hjælpe til med at få rette linjer i den måde, vi handler med hinanden på.

Og endelig er inddragelse af de nationale parlamenter i arbejdet også et fremskridt, som vi fra radikal side kun kan være tilfredse med.

Men så er der jo de områder, hvor der er kontroversielle forhold for Danmark – dem, der er forbundet med vores forbehold, og hvor vi skal være opmærksomme på, at vi ikke kommer til at krænke forbeholdene.

På det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område ser det nu ud til, at Vestunionen ikke bliver inkorporeret; at det ikke vil lykkes at få forslaget godkendt om at inkorporere Vestunio-

nen i EU. Det er vi fra radikal side godt tilfredse med, det vil være i lodret modstrid med et af de 4 danske forbehold og derfor uantageligt for Danmark. Som tingene tegner sig nu, ser det ud til, at der ikke vil komme denne inkorporering, og det er et resultat, vi kan være tilfredse med.

Til gengæld er der ønsker om at indskrive de såkaldte Petersbergopgaver i søjle 2, hvilket vi må være tilfredse med, fordi det er af betydning, at vi fra dansk side kan deltage i humanitære, fredsbevarende aktioner, når vi nu selv er så heldige at have fred og ro i vores egne lande, og det mener vi faktisk er en vigtig opgave, og det er noget, som De Radikale jo i de senere år har givet fuld tilslutning til alle de gange, det har været på tapetet, og det er en indsats, vi er glade for at have været medansvarlige for.

På det andet område vedrørende de retlige og indre anliggender tegner udviklingen sig noget mere broget, og det har jo været debatteret intenst også i denne debat her i aften. Der er en ting, som jeg synes, jeg godt vil dvæle lidt ved, og det er, at der i store dele af befolkningen synes at være meget usikkerhed om, hvad dette forbehold egentlig drejer sig om. Så sent som i går så jeg et læserbrev i Det Fri Aktuelt, hvor en person skrev, at det dog var utroligt med alt dette politisamarbejde på tværs af grænserne, som blev værre og værre, og det havde vi jo sagt nej til. Det ville vi ikke have.

Jeg har også i en ledende artikel i politiets eget blad – det, der hedder Dansk Politi – set, at det grænseoverskridende politisamarbejde er noget, vi ikke skal have, for det har vi jo sagt nej til. Og jeg synes, det er sørgeligt, at vi har et så dårligt oplyst politikorps, at de ikke engang selv ved, hvad det er for et samarbejde, vi har sagt nej til i to afstemninger i 1992 og 1993.

Og derfor vil jeg godt sige det – selv om det ikke er nogen nyhed for denne forsamling her – at det, der er sagt nej til, er et overstatsligt politisamarbejde, altså et selvstændigt politikorps med egne uniformer, egne kasketter og egne knapper, der går og siger: Vi er EU-politiet, og vi kan tilsidesætte det nationale politis beslutninger. Det er det, der er sagt nej til. Der er ikke sagt nej til det grænseoverskridende politisamarbejde. Tværtimod. Vi skal have et stærkt internationalt politisamarbejde for at bekæmpe international kriminalitet.

Og der ligger altså en stor pædagogisk opgave for alle os, der beskæftiger os med EU-politik, om at gå ud og sige til befolkningen, at det altså ikke er internationalt politisamarbej-